

JO HO HE VIST

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Fa una setmana que litúrgicament estem en el temps durant l'any, per això avui és el diumenge segon durant l'any. I què passa amb el diumenge primer? Doncs que no existeix, perquè diumenge passat celebràvem la festa del baptisme del Senyor.

La cosa curiosa, però, és que la Bíblia, l'evangeli i la nostra mateixa vida, tenen una continuïtat en el temps. Per això avui es torna a explicar el baptisme del Senyor, però d'una manera molt diferent.

Si la narrativa jueva necessita explicar una cosa dues vegades o repetir una paraula dues vegades per fer-la més veritable —per exemple, «Jo sóc el qui sóc»; «Senyor dels Senyors»—; la litúrgia necessita explicar el baptisme de Jesús dues vegades per dir que va ser un fet transcendent en la vida del propi Jesús i en la vida d'Israel i de la futura Església. I mai més ben dita la paraula transcendent, perquè Déu Pare no es va voler perdre l'escena i hi va voler participar com a actor, tant ell com l'Esperit Sant.

La setmana passada, Mateu feia dir a Déu Pare: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut». Era la manifestació per a tots els pobles de l'elecció del seu fill com a portaveu de Déu mateix.

Marc i Lluc ho expressen d'una altra manera: «Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut». És la benedicció de Déu Pare al seu fill, que li dona el tret de sortida per a iniciar la seva predicació.

Tots tres —Mateu, Marc i Lluc— se situen com a cronistes. Expressen un fet que els va colpir certament, però ho expressen com a espectadors.

I Joan, on se situa avui? Des de dins i no des de fora. Va narrant els gestos de l'altre Joan, el Baptista, com si ell mateix hagués enyorat de ser-hi.

Joan Baptista veu venir Jesús. És un moment intens per a ell, el signe d'un canvi de rumb en moltes coses. Després diu als qui l'envolten que estiguin atents: «Mireu l'anyell de Déu, que pren damunt seu el pecat del món», una frase tan densa que la repetim a cada eucaristia abans del moment important personal de combregar.

Joan Evangelista hi afegeix una frase típicament de la seva escola: «abans que jo, ell ja existia», que ens recorda molt l'inici del seu evangeli. Com també té l'empremta de l'escola joànica la resta del text, aquestes ganes d'anar més enllà, de copsar el misteri, d'endinsar-se dins el projecte de Déu.

Dues vegades fa dir a Joan Baptista que no sabia qui era Jesús. En la primera es manifesta com a instrument de Déu: «Jo no sabia qui era, però vaig venir a batejar amb aigua perquè ell es manifestés a Israel». En la segona, com a enviat de Déu: «Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué...».

I necessita rubricar-ho, signar-ho: «Jo ho he vist, i dono testimoniatge que aquest és el Fill de Déu». I nosaltres, ¿podem testimoniar amb tanta força que hem vist Jesús?